

[Westergaard Andersen.]

samarbejde snarest foregår gnidningsfrit, når alle har et stykke reelt arbejde at gå op i. Det er en god gammel pædagogisk regel, og den peger hen på den drøftelse af nedsat værnepligtstid, som vi nu i anden sammenhæng går i gang med.

Det er tiltrængt med modernisering af det lovgivningsområde, ministeren her i dag har fremsat forslag om. Jeg går ud fra, at ministeren er indstillet på i udvalget, at drøfte ændringer, men det radikale venstre anser disse lovforslag for et godt grundlag at føre de fortsatte drøftelser på.

Kurt Brauer: Også vi i socialistisk folkeparti mener, at det er rart at få denne lejlighed til at diskutere den militære straffelov og den militære retsplejelov. Problemet er imidlertid, at hvis man vil have en ordentlig, grundig førstebehandling om principperne, må man nok erkende, at de to lovforslag indeholder et sådant væld af principper, at vi burde have haft udvidet taletiden til noget nær en time. Ellers bliver man nødt til at tale i meget, meget generelle vendinger om forslagene her ved første behandling. Man vil have bemærket, at tidligere ordførere også har været i den situation, at de har måttet vælge disse meget brede retningslinjer: Der er ingen muligheder for at tale om de mange principper, der er begravet i hver enkelt paragraf, som vi her har fået forelagt.

Det er blevet sagt heroppefra, at visse officerer beklager sig over de foreliggende lovforslag, og det kan man da godt forstå. Man må da også forstå i militærpartierne, at disse officerer er fagfolk; de ved, hvad de snakker om. Der er ingen tvivl om, at det vil give dem yderligere problemer. Disse officerer arbejder jo med at forberede den danske ungdom på den forrige krig, og det er naturligvis fuldstændig umuligt at få ungdommen til at indse, at det er særlig begavet. Der kan meget vanskeligt blive tale om det, som den radikale ordfører omtalte som et stykke reelt arbejde. Folks sunde sans her i det oplyste Danmark er for veludviklet til, at ret mange kan indse, at der er tale om et stykke reelt arbejde, uanset hvad man nedsætter tjenestetiden til. Derfor bliver det meget vanskeligt at holde det, man kalder disciplin. Den såkaldt vilede disciplin, som man lærer en del om på

befalingsmandsskolerne, viser sig nemlig meget hurtigt umulig at opretholde. Det er for meningsløst og for tåbeligt, det såkaldte forsvar, vi har, til, at det er muligt på længere sigt at få dansk ungdom til at gå ind for sagen.

Derfor har vi problemerne, og derfor mener man fra militærtillængerside, at man er nødt til at have nogle grovere midler, end man ellers skal tage i anvendelse over for borgere, der gør tjeneste ved det offentlige på en eller anden led. Man er nødt til selv i fredstid at have en eller anden særlig knut at kunne svinge over de mennesker, som ikke har været så fornuftige, at de er blevet militærnægtere.

Jeg mener som sagt, at emnet er ualmindelig velegnet til udvalgsbehandling og meget lidt egnet til diskussion her, og socialistisk folkeparti vil gøre, hvad vi kan for under udvalgsarbejdet at få opklaret og belyst alle de mange principielle ting, som lovforslagene indeholder.

Jeg mener at kunne huske fra min lærdom som rekrut en sætning, der lød noget i retning af, at det er soldatens første pligt villigt, nøjagtigt og uden tøven at efterkomme enhver lovlig tjenstlig befaling givet ham af en foresat. Den fik jeg lov til at råde højt stående på ét ben, og midt om natten fik jeg lov til at udtale den, så efterhånden sidder den fast, og den sætning vil jeg godt tage op som et eksempel på, hvor der kan skjule sig principper. Den sætning er nemlig indeholdt også i det foreliggende forslag til militær straffelov, hvor man har den indbygget i §§ 9 og 16. § 16 siger:

„Den, der undlader at efterkomme en foresats eller vagts tjenstlige befaling, eller som ikke efterkommer befalingen tilstrækkelig hurtigt eller nøjagtigt, straffes for ulydighed med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder. Under skærpene omstændigheder kan straffen stige til fængsel i 3 år.“

§ 9 siger:

„Den, der ved at adlyde en foresats tjenstlige befaling begår en strafbar handling, er straffri, medmindre han vidste, at der ved befalingen tilsigtedes en sådan handling, eller dette var umiddelbart indlysende.“

Jeg mener, at det er to meget interessante paragraffer. Det er ejendommeligt, at man